

[Christmas Møller.]

have disse Oplysninger? Er det hvert enkelt Medlem af Rigsdagen, som skal have dem?

Og saa siges der, fuldkommen humoristisk, til sidst i Paragraffen:

„Sammen med Indberetningen skal Raadet sende Ministeren for Handel og Industri en Redegørelse, indeholdende det fornødne Oplysningsmateriale. Raadet kan ledsage denne Redegørelse med en Indstilling om, at Redegørelsen helt eller delvis skal offentliggøres.“

Jeg tror, man heroverfor kan sige, at naar det først er kommet dertil, at denne Indberetning fra Ministeren skal gaa videre til Rigsdagen, saa er dette i Slutningen af Paragraffen med Offentliggørelse ikke saa forfærdelig meget bevendt.

Jeg kan da ikke se rettere end, at dette Afsnit I, de fire første Paragraffer, ikke er noget som helst andet end den nuværende Regerings, det nuværende Flertals, det nuværende politiske Systems Lyst til at blande sig i Erhvervslivets Forhold, og aldeles ikke er det, som den reklamerer for, et Angreb paa eventuelle Storstørrelser, som der kunde være Grund til for Samfundsmagten at optræde overfor. Thi som jeg har paavist, en saadan Grund eksisterer ikke her i det moderne Danmark, hvor Frikonkurrencen hersker paa en ganske anden Maade, end den højtærede Minister gennem sit Forslag har givet Udtryk for.

Jeg maa derfor spørge den højtærede Minister: Hvad er Meningen med dette Forslag? Jeg havde i Gaar Lyst til at spørge den højtærede Minister, da jeg hørte om Ministerens Begrundelse for, at Vareprisen helst ikke maatte falde: Er De Socialdemokrat, eller er De det ikke? Jeg kunde her have Lyst til at spørge den højtærede Minister: Er det Agitation, dette Forslag, eller er det det ikke? Er der Mening i dette Forslag, eller er der det ikke? For der kan ikke med den Begrundelse, der er givet, og de Oplysninger, som vi har faaet, siges noget som helst om det.

Det andet Afsnit vedrører Prisregulering, og det er, om muligt, endnu værre end det første Afsnit. Det første Stykke i Paragraffen, § 5, gaar ud paa, at ethvert Selskab, der driver Erhverv her i Landet, skal til Ministeren indgive Beretning om de skriftlige eller mundtlige Aftaler til Fastsættelse af Priser overfor Publikum, som Selskabet har indgaaet. Dette er altsaa en Pligt for hvert eneste Selskab. Men saa staar der i Paragraffens 2det Stykke efter Harmonika-Princippet fra § 1:

„Skønner Raadet, at der af andre her i Landet virkende erhvervsdrivende end de i foregaaende Stykke nævnte Selskaber er indgaaet Aftaler til Fastsættelse af Priser overfor det danske Publikum, kan Raadet kræve, at vedkommende erhvervsdrivende skal indgive Anmeldelse om de paagældende Prisaftaler.“

Dette vil da sige, at naar Raadet, eller rettere blot de 10 ministerielle Folk af de 16, skønner, at der er et eller andet, der har Interesse for Raadet eller for Regeringen, saa kan man fra Ministeriets eller fra Raadets Flertals Side forlange alle de Oplysninger, man vil. Og dette Raad, hvis Medlemmer altsaa ikke maa sidde i Bankers Ledelse eller være Direktører, som ikke maa sidde i et Selskabs Ledelse — der mangler altsaa blot, naar vi næste Gang ser Forslaget, at de heller aldrig maa have gjort det —, dette Raad skal ifølge 5te Stykke undersøge, om Prisaftalerne er urimelige, og i det Omfang, det findes paakrævet, kan Raadet tilkalde særlige sagkyndige; de skal da kunne afgive Betænkning om, hvorvidt en saadan Prisaftale er rimelig eller ej.

Alle Prisaftaler, sagde den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale, er ikke urimelige. Nej, Bryggeriet „Stjernen“ er, saa vidt jeg ved, en Virksomhed, der gaar særdeles godt, og som giver særdeles godt Overskud, hvilket paa mange Maader utvivlsomt kommer dem, der ejer det, og dets ledende Mænd til gode, maaske ikke saa meget i Form af Tantiømer som i Form af Magtstilling og Mulighed for at arbejde sig frem paa andre Omraader. Jeg tror, vi ogsaa maa have Lov til at sige, at „Social-Demokraten“ har Prisaftaler, angaaende hvad den koster her i København, og hvad den koster i Provinsen, og enhver kan sige sig selv, at dette i Virkeligheden er en ublu Prisaftale; for 10 Ø. er „Social-Demokraten“ begribeligvis ikke værd, naar „Nationaltidende“ og „Berlingske Tidende“ ogsaa koster 10 Ø.

Men, sagde den højtærede Minister, han vilde ingenlunde paastaa, at enhver Prisaftale var urimelig. Nej, der kunde vist nævnes mange andre Aftaler; man kunde maaske ogsaa nævne alle de Prisaftaler, Lønftaler, som Arbejderne har. Skal dette ogsaa derindunder, eller skal det ikke?

Saa staar der i 6te Stykke af § 5:

„Til Fremme af en saadan Undersøgelse er vedkommende erhvervsdrivende pligtig at afgive alle Oplysninger, som Raadet skønner fornødne for at skaffe